

KHÔNG BAO GIỜ GIẾT BÀO THAI NỮA!

XIN DỐC LÒNG CHỮA CHO TỚI CHẾT!

... Tôi hành nghề bác sĩ từ 25 năm qua. Ngay thời gian đầu-đời nghề nghiệp - mặc dầu rất quan tâm đến vấn đề son-sẻ, hiếm-con, muộn-con - tôi đã hành nghề phá thai. Tôi thẳng tay giết chết con cái người khác một cách vô-tâm vô-tình với ý nghĩ mình hành xử đúng đắn. Tôi còn nghĩ mình đã làm điều tốt khi sẵn sàng ra tay cứu giúp các bạn trẻ - đặc biệt các thiếu nữ - lâm cơn hoạn nạn. Chẳng hạn, tôi quen biết một người cha gia đình đến than thở ỉ-ôi:

- Tôi dan díu với một thiếu nữ và làm cho cô ta mang thai. Xin bác sĩ làm ơn giúp tôi. Tôi không thể bỏ rơi gia đình và vợ con. Đây chỉ là một lần lầm-lỡ!

Và tôi - với tư cách bác sĩ - tôi giúp cho cả hai người. Tôi giúp cô thiếu nữ phá thai và tôi giúp gia đình của một người cha "ngoại-tình" khỏi bị tan vỡ! Tôi mau mắn làm việc này mà không hề cảm thấy xấu hổ hay bị lương tâm cắn rứt ..

Nhưng THIÊN CHÚA chờ đợi trên bước đường tôi đi, đặc biệt trong cuộc sống hôn nhân. Tôi lập gia đình với nữ bác sĩ nhi-đồng, nghĩa là người chuyên săn sóc con cái kẻ khác .. Trong những năm đầu cuộc sống lứa đôi, cả hai vợ chồng tôi không được hưởng nếm hạnh phúc: đó là, siết chặt vào lòng đứa con thân yêu, đứa con sinh ra từ máu mủ ruột thịt của chúng tôi, mặc dầu tôi nắm trong tay nhiều kỹ thuật truyền sinh, với tư cách là bác sĩ sản-khoa!

Định mệnh trớ trêu! Thật ra, lúc ấy tôi sống bên ngoài lề luật của THIÊN CHÚA và trong tâm hồn thì không có ơn thánh! Về phần hiền thê tôi, ban ngày, nàng hết lòng chăm sóc và tận tình chữa trị các trẻ em - con cái người khác - nhưng tối đến, lúc trở về nhà, nàng lại buồn ảo-não vì căn nhà vắng bóng trẻ thơ, không tiếng nói tiếng cười con trẻ!

Năm tháng trôi qua, tôi không còn muốn về nhà sau một ngày làm việc nữa, bởi lẽ, lòng tôi đau thắt khi phải chứng kiến cảnh vợ mình ủ-rũ mặt mày buồn xo! Đôi lúc nàng còn khóc nữa kìa! Nước mắt nàng làm ruột gan tôi rối-bời!

Một buổi chiều, nơi phòng mạch, tôi tiếp cặp vợ chồng son-sẻ. Họ là thân chủ của tôi từ một thời gian qua. Trông thấy nét mặt tôi quá âu-sầu, họ thân mật hỏi thăm. Được lời hỏi han đúng lúc, tôi thành thật cởi mở tấm lòng. Tôi kể cho họ nghe về nỗi đau khổ của hai vợ chồng tôi, sống cảnh quạnh-hiu không con cái! Họ lặng lẽ nghe tôi giải bày tâm sự. Nghe xong, họ trang trọng cất tiếng nói:

- Thưa bác sĩ, chúng tôi theo đuổi mọi phương pháp khoa học chữa trị nhưng vẫn chưa có một mụn con. Tuy nhiên, nhờ đến gần THIÊN CHÚA - Đấng mà trước đây chúng tôi cảm thấy Ngài thật xa vời - chúng tôi đã gặp niềm an bình đích thật. Niềm an bình chúng tôi tìm thấy nơi phong trào Canh Tân Trong Thánh Linh. Thật ra mỗi lần tham dự, chúng tôi không hiểu cho rõ lắm. Kẻ thì hát. Người thì múa. Kẻ thì cầu nguyện. Người khác nữa thì lớn tiếng chúc tụng THIÊN CHÚA. Nhưng sau mỗi lần tụ họp như thế trở về nhà, chúng tôi cảm thấy tâm hồn thanh thản hơn, sống an bình hơn với chính mình và với người khác!

Chiều hôm ấy, tôi không mấy quan-tâm về lời nói của đôi vợ chồng thân chủ. Nhưng một tuần sau, nhân chuyến đi khám bệnh quanh vùng như thường lệ, tôi đi ngang một tòa nhà. Lúc ấy tôi chưa biết trong tòa nhà này có một nhà nguyện

dâng kính Đức Bà Mân Côi mà các anh chị em thuộc Phong Trào Canh Tân Trong Thánh Linh thường đến để tổ chức các buổi cầu nguyện chung. Tôi nghe vọng ra tiếng nhạc và tiếng ca hát. Tôi nhủ thầm:

- Có lẽ đây là phòng ca-vũ nhạc-kịch. Thôi mình cứ vào một chút để giải tỏa tâm thần!

Tôi bước vào nhà nguyện và được tiếp đón thật thân tình. Tôi bị thu hút vào bầu khí cầu nguyện và tôi hòa mình ngay vào lời ca tiếng hát chúc tụng THIÊN CHÚA. Từ đó, tôi thường xuyên trở lại nhà nguyện dâng kính Đức Bà Mân Côi và tham dự các buổi cầu nguyện chung của phong trào Canh Tân Trong Thánh Linh.

Một thời gian ngắn sau đó, tôi tự nhủ như thế này:

- Mình thật lòng ước muốn có một đứa con và tìm đủ mọi cách, bằng đủ mọi giá, muốn trao cho vợ niềm vui có một đứa con. Nhưng đằng khác, mình lại nhúng tay vào tội ác phá thai, nghĩa là mình giết chết con cái của người khác! Kể từ nay, mình không được phép làm như thế nữa!

Suy tư xong, tôi cẩn trọng lấy tờ giấy và tự tay nắn nót viết câu này:

- Không bao giờ còn giết-chết nữa, xin dốc lòng chữa cho tới chết!

Ký tên, người anh em Antonio.

Viết xong tôi trao tờ giấy cho cặp vợ chồng từng nói với tôi về Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Tôi nghiêm trang nói với họ:

- Đây là di chúc tinh thần của tôi. Xin hãy cẩn trọng giữ lấy. Ngày nào anh chị thấy tôi quay trở lại đảng sau - để giết người - thì xin hãy tát thẳng vào mặt tôi hầu kéo tôi ra khỏi vùng lầy tội lỗi!

Chỉ vỏn vẹn 15 ngày, sau cái quyết định chung kết ấy, tôi trở về nhà như thường lệ. Tôi trông thấy vợ có vẻ không khỏe lắm. Nàng kêu mệt. Tôi nói đùa:

- Chắc là em bị ốm nghén!

Nàng trả lời ngay:

- Chắc chắn là không rồi!

Đầy vậy, tôi vẫn đề nghị nàng làm cuộc thử nghiệm xem có đúng là mang thai không. Vợ tôi đồng ý. Hai tuần sau, nàng đi khám thì thấy là mang thai thật. Sau thời gian 9 tháng, nàng cho ra chào đời một đứa con trai kháu khỉnh. Chúng tôi đặt tên cho bé là Domenico.

Muôn đời cảm tạ hồng ân bao la của THIÊN CHÚA từ nhân.

Chứng từ của ông Antonio Oriente, bác sĩ sản khoa, sống tại Acquadolci, gần tỉnh Messina (Nam Ý).

... THIÊN CHÚA phán tất cả những lời sau đây. Ta là THIÊN CHÚA của người. Ta đã đưa người ra khỏi đất Ai Cập, khỏi cảnh nô lệ.. Người không được giết người. Người không được ngoại tình. Người không được trộm cắp. Người không được phao tin đồn nhảm. Đừng làm chứng gian mà tiếp tay với kẻ xấu. Người không được hùa theo số đông để làm điều trái.. Người không được thiên vị người yếu thế khi họ có việc kiện tụng.. Người không được làm thiệt hại đến quyền lợi của người nghèo cậy nhờ người, khi họ có việc kiện tụng. Người phải lánh xa điều gian dối. Người không được giết chết kẻ vô tội và người công chính, vì Ta không cho kẻ có tội được trắng án. Người không được nhận quà hối lộ, vì quà hối lộ làm cho những kẻ sáng mắt hóa ra đui mù và làm hỏng việc làm của những người công chính (Sách Xuất Hành 20,13-15/23,1-8).

(“RINNOVAMENTO nello Spirito Santo”, n.5, 2005, trang 47-48)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt